

הרובה

המטען

הבריטי

החדש

כיוון הרובה בעד הכונת הטלסקופית
(שיט'לב למקומו של ההדק 191 המחסנית)

הרובה הבריטי החדש, שסימונו E.M. 2 תוך דקה אחת, על מטרת דמות בטוח 200 ירד (שסימלה חייל-רגלי מתקדם), 84 קליעים — שכולם פגעו בה. לעומתו הצליח ה„גרנד“ לירות באותו פרק-זמן אך 43 קליעים. ואילו ה„לייפילד“ — שאינו מטען — 28 קליעים בלבד.

בהמשך המבחן הוכנס ה־ E. M. 2 לתוך ארגז חול, וכן העמידו אותו למשך 5 דקות, בתנאי מדבר קשים, ע"י עריכת „סופת-חול“ מלאכותית. לאחר זאת הופעל ובצעונותיו היו מפתיעים. ואילו ה„גרנד“, לאחר מבחן באותם התנאים, נמצא בלתי-ניתן לשימוש. אורכו של ה־ E. M. 2 — 88.9 ס"מ — עושה אותו לקצר ביותר בין הרובים ונוח מכולם לטלול ותפעול. משקלו — 3.628 ק"ג. הוא טוען מחסנית בת 20 כדורים, חסרי-כרכוב, של תחמושת 280. הכונת-האופטית נמצאת על ידי-הנשיאה. הוא מסוגל לירות אש בודדת וצרורות. הקליע שלו, לפי מקור בריטי, חודר קסדת-פלדה בטוח של 1000 יארד, (כ" 915 מטר) שעה שהקליע ה־303, שהוא תחמושתו של רובה-השירות הבריטי הרגיל, אינו חודר קסדה כזו בטנחים שלמעלה מ־900 יארד (כ" 823 מטר).

אכן — לפי מקור צרפתי — אין לתחמושת ה־7 מ"מ שלו כוח-החדירה של תחמושת 7.62 מ"מ, או של זו בת 7.5 מ"מ — אך היא מבקיעה קסדת פלדה בטוח 600 מטר. ואילו לפי מקור שביצרי —

ענין הרובה הבריטי החדש, שדבר טיפושו הוזכר כבר מעל דפי „מערכות“, מוסיף להכות גלים — הן בבריטניה עצמה, והן במעגל הרחב יותר של מדינות „האמנה האטלנטית“ היושבות על מדוכת האחדות-נשק, ולו גם בכמה סוגי-יסוד, לפחות. אך, לאמיתו של דבר, יתכן וחשיבותו של הנסיון הבריטי הורגת אף מתחום הבעיות המדיניות-הצבאיות האקטואליות מסוג זה — וזאת במידה שיש בו כדי לבשר תכונות ודרכים חדשות — טכניות וטקטיות — בחימושו, ודרכי מלחמתו, של החייל-הרגלי בתקופתנו.

והרי כמה ציונים — לעובדות, להערות כות — ואף ליחסים — במידה שניתן להעלותם וללקטם מתוך העתונות-הצבאית השוטפת.

בחדש אבגוסט ש.נ. נערך בבריטניה בנוכחות כ־250 קצינים ונציגים של מדינות „האמנה-הצפון-אטלנטית“, מבחן-בצעונות השוואתי: בין הרובה החדש של בריטניה, הרובה המטען, בן הקוטר 280. אינץ' (7 מ"מ) — לבין הרובה המטען 300. אינץ' (7.62 מ"מ) ה„גרנד“ האמריקאי — מזה ה„לייפילד“, רובה-השירות הבריטי המקובל עד כה, בעל הקוטר 303. אינץ' (7.696 מ"מ) — מזה. על תוצאות המבחן ישנן ידיעות שונות. לפי העתונות הבריטית — כאשר לקצב-האש — ירה

הרובה המטען כשכידונו מוצמד
שיס-לב: לכונת הטלסקופית על ידית
זנשיאה; למחסנית הגדולה; למחלק,
המאפשר יריה אבטומטית ובודד

אחת ממעלותיו הגדולות היא התחמושת חסרת-הכרכוב, העשויה להפחית במידה רבה את המעצורים, שהם כה רבים בכלים אוטומטיים. דבר זה עשוי להראות אותותיו בכלים אבטומטיים-שלמים חדשים (מקלעים קלים ובינוניים), שללא-ספק יונהגו בצבא הבריטי אם יתקבל בו הרובה החדש — שהרי לא יתכן הבדל קטנים בין כלי-הנשק-הקל הנהוגים באותו צבא. לעומת זאת, אחד החסרונות שמונים בו — הוא הקושי באספקת כמות התחמושת, שתענה על דרישות קצב-האש שלו, הנאמד — כשהוא מופעל בידי טירון — ב־60 כדור לדקה. אכן, מידת-מה של מענה לטענה זו תמצא, בדאי, בהפרש המשקל בין הכדור ה"מסורתי" לזה החדש, הקל יותר — אשר, ללא-ספק, יאפשר להגדיל כל-שהוא את "מנת" הכדורים שהרגלי נושא עמו — וגם את מספרם בתיבות-התחמושת הנישאות במכונית-האספקה. בריטניה נוקטת, כאמור, בצעדי-הכנה לקראת העברת כלי-הנשק האבטומטיים הקלים והבינוניים שלה לקליבר החדש — 7 מ"מ. קנים של 7 מ"מ

זבקיע קליעו של הרובה החדש קסדת-פלדה בטוח 430 מטר בלבד. אמנם, בטנח של 70 מ' הבקיע — לפי אותו עתון-צבאי שביצרי — קירעץ בעובי של 115 ס"מ. הפרשים אלה שבנתוני-הידעיות מהמקורות השונים מכבידים, כמובן, על קביעת הערכה מציאר-תית-בטוחה ליכולתו של הרובה החדש. (ומי יודע ואם באותה הקסדה המדובר!)

ידיעה מאוחרת ממקור הנראה כמסמך טוענת כי ידיעות מוטעות מארה"ב גרמו לרושם כי, כביכול, צמת החדירה של הרובה החדש הנה לקויה. הרי ייתכן שכאן השורש להפרשי המספרים המתמיהים ב"ל.

יצוין (בניגוד לספרות הראשונה בענין זה) שניתן להצמיד אל קנה-הרובה כידון קצר "כידון-סכין" — לעומת הכידון-השפוד, שהיה נהוג ול הרובה הבריטי המקובל-עד-כאן. יתכן, שעם כל ושיבותה הצבאית-הפסיכולוגית של עובדה זו — פוי, בכל-זאת, שימוש רב יותר לתכונה האחרת ול E. M. 2 — לאפשרות לירות בו רימוני- (ובנה רגילים ונ. ט.).

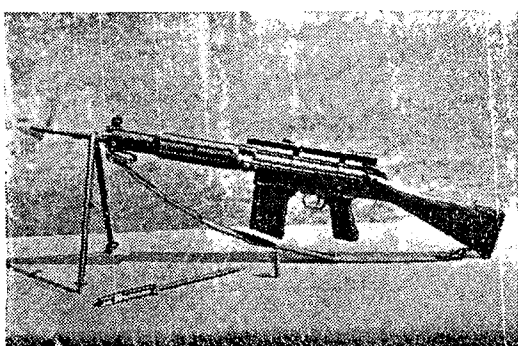
שמאל למעלה: הרובה נישא בידי הנשיאר
המותקנת במרכז הכובד של הכלי

ימין למעלה: הרובה החדש (משמאל) והישן
(מימין) — זהו ליד"ה
שיס"ב ללהב הכידון הרחב של ה" E.M.2

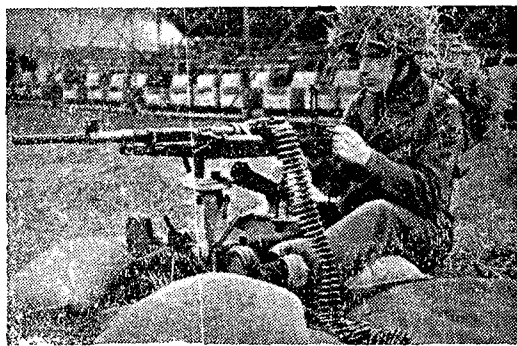
השוואת משקלם של כלי-נשק-קל

(בלי מחסנית, בקל"ג)

רובה „ג'רנד" מיטען (ארה"ב)	—	—	4,309
רובה „לי-אנפילד" סימן 4	—	—	4,167
רובה 0.280 החדש	—	—	3,628
קרבין (מיטען ואבטומטי)			
בקליבר 0.300 (ארה"ב)	—	—	2,438

הרובה הבלגי החדש, אף הוא בן 7 מ"מ.
לידו — כידון וכדור-תחמושתו

הצעת המק"ב הבריטי החדש, המשתמש אף הוא
בתחמושת 7 מ"מ — וזועד להחליף את הויקרס-הבינוני
(חגורת-ההזנה היא בשלב של ניסוי)

מותקנים למספר „ברנים“, המקלעים הקלים הברי-
טיים, שיצרו לאחרונה. כן הופיעה כבר דוגמה של
מקלע-בינוני, שקליבר קנהו 7 מ"מ המיועד להחליף
את מקלע-השירות הבינוני מסוג „ויקס“. אכן,
ניתן גם להתקין קנים בעלי קליבר 7 מ"מ „ויקס“
עצמו.

הדחת רובה-השירות הישן, ה„ליאנפילד“, ע"י
E.M. 27 עוררה מקצת התנגדות מטעמים-סנטי-
מנטליים בלבד, בין אנשי הצבא הבריטי — המקדמים
בדרך כלל בברכה את הרובה החדש. התנגדות
רצינית יותר באה כידוע, מן הצד האמריקאי,
הטוען לאחידות החימוש במדינות האמנה-הצפון-
האטלנטית. אעפ"י, שהועדה האמריקאית הצבאית,
אשר בחנה את הרובה החדש, הגיעה למסקנה
ש„מבחינה צבאית ניתן לקבלו“ — הרי בועידת
שריית-הגנה של בריטניה, קנדה, צרפת וארה"ב,
(שנתקיימה בווישינגטון ב-2 באוגוסט) בענין
האחדת הנשק — לא הושג הסכם. הקושי הוא גם
כלכלי — ההשקעות הנחוצות (והיתור על המלאי
הקיים) לרגלי כל החלפה-רבותי של נשק-השירות
המקובל בחדש, והמעבר מיצור-בהמון של הראשון —
לייצור-בהמון של האחרון. כמוכן, שקיימת כאן
גם שאלה צבאית-מובהקת: ה„סדק“ בזמן,
עד שתושלם המרת מפעלי-התעשייה-הצבאית, ויצור
מערכת-הכלים החדשה יכנס למסלול התקין — דבר,
שניתן להיעשות בעתות-שלום שלמים יותר מאשר
בתנאי מתיחות בין-לאומית וחששות-גומלין. גם בשל
סיבה זו יש הסבורים כי אין השעה כשרה לחילופים
כאלה בנשק היסודי-ההמוני של צבאות גדולים.
כן מתעוררים קשיים מדיניים ואף פסיכולוגיים
לא-מעטים אחרים. נראה עכ"פ, כי שאיפת
ההאחדה — גם אם היא עלולה להכביד על הנטיה

הבריטית להכנסת מערכת-הכלים החדשה — אינה
קרובה, כשלעצמה, להגשמה. אחת הדוגמאות הבול-
טות לכך משמש מצב המתהווה עתה במדינות-
השפלה. גם הולנד, גם בלגיה, עומדות לזיון, כל-
אחת דיביזיה (או למעלה מזה) בנשק קנדי —
שנמסר להן כמתנה, לאחר שקנדה עצמה עומדת
להאחיד את נשקה עם זה של ארה"ב; אלא שמתנה
זו הגה בקוטר הבריטי המסורתי — ה-303.
ואילו באותו זמן עצמו הרי עומדת בלגיה ליצר,
ולהנהיג בצבאה רובה ומקלע-קל בקוטר ה-
חדש (280). דוקא. כנראה, שהנשק מקנדה נועד
לסתום את פריצות היום הזה; ואילו הטי-
פוסים החדשים — לבנות את בניין-הקבע של
מחר.

מבחינה צבאית-מובהקת אין כמעט חלוקי דעות
לגבי ערכו של הרובה הבריטי החדש. מציינים, שהוא
מגשים מזיגה אורגנית של גלגולי-
נשק-הפרט השונים: הרובה, הקרבי (רובה-
הסער) — במקצת המקלע-הקל — ואולי, במידת-מה,
אפילו תת-המקלע. הוא מאפשר אש אינסטינקטיבית
מן המיתן, תוך הסתערות — ועם-זאת מצטיין בדיוק,
מאפשר כיוון מוקפד מאד, עשוי לשמש גם לצליפות
(גם מעמדות-קדמיות מוסתרות בהן אסורות תנועות-
יורה נמרצות-מדי); הוא מאפשר לכיתת-רובאים
ליצור ריכוזי-אש צפופים ונמרצים; הוא פותח פתח
גם להגשמת הטקטיקה-הזעירה של רגלים, בדרך
של הפעלת חוליות ושימוש פחות נוקשה וסכימטי
במחלקה ובכיתותיה — וע"י כך מרבה את אפשרויות
ההפתעה-הטקטית-הנועות. אין, בעצם, חולקים על כך,
ש„זהו נשק אידיאלי לצנחנים ולאנשי-קומנדו“. אך,
דומה, שהאפשרויות שבכלי החדש הן כוללות
ורחבות מזה.

שינוי אלא המפציץ B-36, שהותאם להובלת מטען. הוא
עשוי להעביר 400 חיילים או 305 חולים באלונקותיהם
ועוד 20 מטפלים למרחק של כ-1300 ק"מ במהירות העולה
על 500 ק"מ בשעה. בטיסות מבחן העביר מטען של
46,000 ק"ג.

סקירה תמציתית זו אינה מקיפה, אלא את סוגי היסוד
של מטוסי-מלחמה כאשר נתגבשו במהלך מלחח"ע השניה.
אלא, שבאה בהם התפתחות נכרת באשר למבנה ומנוע-
הסילון החדש דוחק את רגליהם של מנועי-הבוכנה.
אך, סקירתו של גנרל שלטר-נגעה, גם בסוג הנשק
החדש מן היסוד, הכובש והולך מקום בכוחות האוויר —
ב„קליעים-המונחים“. על אלה בפרק הבא של הסקירה.

חיל-אוויר של ימינו / המדך מעמוד 83
הסטרטגיה-אסטרטגיה (נושא-משא בסטרטופיה)
C-97 של „בואינג“, שטוחו 8,000 ק"מ — הופעל
רבות בפניו פצועים בקוראיה. למטוס זה קיבול של 130
נוסעים או 79 חולים-באלונקות על המטפלים-בהם.
מטוסי תובלה אחרים, המוכרים היטב — סקאימס-
טר („אדון-השמים“) C-54 של „דוגלס“, ה-
C-74 „גלובמסטר“ („אדון כדור-הארץ“) —
וה-C-124 „גלובמסטר II“ — מופעלים בקנה-
מידה רחב בכל חלקי העולם.

מטוס התובלה הגדול ביותר בעולם, מהמריאים מבסיס
קרקעי, הוא ה-XC-99, של „קונסולידייטד“,